

Poverello, waar tomatensoep mensen kan redden ...

Op een zonnige zaterdagmiddag wandelde Marthe met haar mama door de winkelstraten van Brussel. De hele namiddag winkelde ze tegen haar zin. 'Pff,' zuchtte ze, 'al die tijd
5 had ik op mijn computer kunnen chatten met mijn vriendinnen. Maar mama wilde graag nieuwe kleren voor mij kopen ...'

Gelukkig scheen het zonnetje! 'Wat zonlicht na die gure, koude winter doet toch zo'n
10 deugd', mijmerde ze. Ze sloegen een zijstraatje in.

Zo kwamen Marthe en mama op een groot marktplein terecht waar allerlei kraampjes stonden. Daar kon je allerlei spullen kopen:
15 oude tafels en stoelen, schilderijen, Afrikaanse beelden ... noem maar op!

Mama vertelde: 'We zijn hier in de Marollenwijk en wekelijks wordt er hier een markt gehouden waarop je
20 tweedehandsspullen kunt kopen.' Marthe keek mama aan. 'Tweedehands? Wat betekent dat?' Mama legde het uit: 'Dat zijn spullen die niet meer gebruikt worden, maar toch niet stuk zijn. Daarom zoeken die mensen een
25 tweede thuis voor hun oude dingen. Ze verkopen ze voor een appel en een eil'

Dat vond Marthe echt interessant en zo vergat ze zelfs haar computer even. 'De mensen die hier op de markt staan, zijn dat dan de
30 Marollen?', vroeg Marthe zich af. 'Inderdaad,' zei mama, 'zij leven vaak in armoede en vandaar dat ze hier maar al te graag een centje bijverdienen.'

Marthe en mama kuierden samen langs de
35 markt. Marthe zette gekke brillen op haar neus en droeg een zomerhoed met kleurrijke bloemen. Na een eindje stappen, kwamen ze voorbij een deur waarboven 'Poverello' stond. Marthe bleef nieuwsgierig staan en las
40 langzaam: 'Po-ve-rel-lo!' 'Wat is dat, Poverello?', vroeg ze aan mama.

Ook daarop wist mama het antwoord. Ze was in Brussel geboren en kende de stad heel goed. 'Wel,' vertelde ze, 'Poverello is een
45 gemeenschap die zorg draagt voor arme mensen. Ze krijgen hier een maaltijd aangeboden en ze kunnen zelfs een fris bad nemen.'

Die woorden deden Marthe even terugdenken
50 aan wat ze vanmiddag op dat gezellige terrasje had gegeten: een bord heerlijke tomatensoep met balletjes! Mmmm, dacht ze. 'Mama, zouden de mensen daar in

55 Poverello af en toe ook een bord tomatensoep krijgen?' 'Tuurlijk', zei mama. 'Die tomatensoep is daar
60 veel meer dan een heerlijke maaltijd. Die tomatensoep redt mensen.'

'Wat goed', vond
65 Marthe. Marthe vroeg

zich af wie daarmee gestart was. 'Leeft de persoon die dat heeft bedacht eigenlijk nog? En hoe heet hij en hoe oud zou hij nu zijn en ...' Mama glimlachte. Zoveel vragen ineens!

70 'Daar ken ik ook overal het antwoord niet op, hoor! Als we thuiskomen, zoeken we het antwoord op het internet. Dat weet zeker raad!', knipoogde mama.

Eenmaal thuis wou Marthe meteen informatie
75 opzoeken over die organisatie met een hart van goud voor arme mensen. Om te chatten met haar vriendinnen, daar had ze even geen tijd voor. Ze tikte 'Poverello' in ... Ze las: In Italië betekent Poverello 'kleine arme man'.

80 'Ah zo', zei Marthe. 'Poverello is dus Italiaans. Maar wie is er nu de stichter van?' Ze las verder.

In 1976 ging Jan Vermeire wonen in de Marollen in Brussel, een wijk bekend om zijn
85 armoede. In 1978 ontstond daar de eerste Poverello. Dat is een gemeenschap die zich ontfermt over mensen die leven in armoede. 'Dus mama had gelijk', dacht ze. De laatste zin die ze las, deed haar toch even nadenken ...

90 Jan zei altijd: 'Poverello is er niet voor de armen, maar voor de rijken die de kans willen krijgen om te delen.'

'Mmm,' dacht ze hardop, 'hoe durfde ik eigenlijk te klagen omdat ik liever mijn eigen
95 zin wilde doen? Ik heb alles wat mijn hartje verlangt. En ik heb niet alleen de liefste, maar ook de slimste mama op deze aardbol.

